

Kázání: 161. Tak tedy pevnou víru, pohani!

Kázání

Tak tedy pevnou víru, pohani!

1. čtení: Genesis 12, 1 - 4

1 I řekl Hospodin Abramovi: „Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.

2 Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním!

3 Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“

4 A Abram se vydal na cestu, jak mu Hospodin přikázal. Šel s ním také Lot. Abramovi bylo sedmdesát pět let, když odešel z Cháranu.

2. čtení: Římanům 4, 1 - 5 a 13 - 17

1 Co tedy řekneme o Abrahamovi, našem tělesném praotci? Čeho dosáhl?

2 Kdyby Abraham dosáhl spravedlnosti svými skutky, měl by se čím chlubit – ale ne před Bohem!

3 Co říká Písmo? „Uvěřil Abraham Bohu, a bylo mu to počítáno za spravedlnost.“

4 Kdo se vykazuje skutky, nedostává mzdu z milosti, nýbrž z povinnosti.

5 Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost.

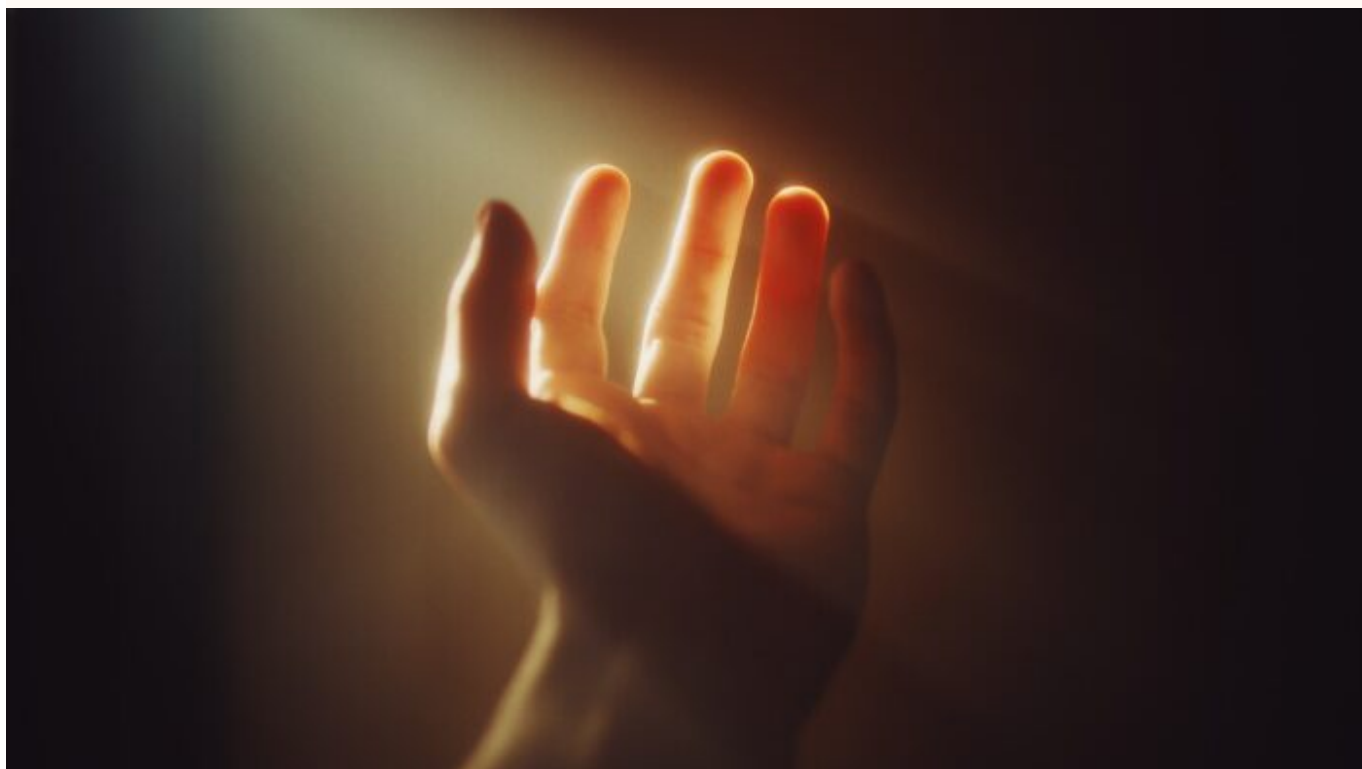
13 Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry.

14 Kdyby dědici byli ti, kteří stavějí na zákoně, byla by víra zbavena smyslu a zaslíbení zrušeno.

15 Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona.

16 Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu – nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech,

17 jak je psáno: ‚ustanovil jsem tě za otce mnohých národů.‘ Je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není.

Sestry a bratři,

kdybyste se ucházeli o nějaké vysoké místo ve státní správě, počítejte s tím, že vedle svého životopisu budete muset sepsat také vlastní hodnocení stavu, v němž se úřad nachází, a připojit nějakou svou vizi, jak činnost úřadu sami pojmáte a kam ji chcete směřovat.

Strukturovanější, logicky sestavená a zejména snadněji uskutečnitelná vize má rozhodně větší šanci než jen nějaké obecně známé nic neříkající floskule. Sepsat vizi, která by zaujala, může být docela fuška, ale když vám jde o věc, času stráveného přípravou rozhodně nelitujete.

Proč to zmiňuji? Protože apoštol Pavel byl ve velice podobné situaci.

Někdy v polovině padesátých let prvního století, když na jedné ze svých misijních cest pobýval přechodně v Korintu, poslal pro nějakého místního písaře a postupně mu během několika týdnů nadiktoval celý jeden dopis, který známe coby epištolu Římanům.

Jako když ho vidím, jak chodí sem a tam po místnosti, loví v hlavě myšlenky, formuluje jednotlivé věty, aby na sebe logicky navazovaly a aby to všechno jako celek dávalo smysl.

Věřte nebo ne, stálo ho to určitě spoustu práce. Nikdy předtím totiž takhle dlouhý a propracovaný dopis dohromady nedával. Všechny listy, které dosud napsal, byly spíš reakcí na to, co se v prvních křesťanských sborech dělo.

Tam, kde se hašteřili a soupeřili, vzkazoval, ať toho koukají nechat a snaží se naopak ve vzájemné ohleduplnosti spolupracovat.

Tam, kde se někteří vytahovali, co všechno dovedou a jak jsou obdarováni Božím Duchem, zase psal, že daleko důležitější než mimořádné schopnosti je láska a upřímný zájem o druhé.

Tam, kde byli křesťané skleslí, protože na ně římské úřady nevybíravým způsobem vyvíjely nátlak, aby přestali s tím Kristem Pánem a řádně uctívali císaře pána, Pavel adresoval slova povzbuzení a naděje.

Zdaleka největší problém, s nímž se první křesťané potýkali, byl ale docela jiného rázu.

Hodně stručně řečeno šlo o to, jestli noví křesťané, kteří přišli z pohanského prostředí, musí nebo nemusí přijmout židovskou národnost.

Stát se židem ovšem nebylo jen tak. Přepis na matrice nebo uvedení národnosti při sčítání lidu naprosto nestačilo.

Bylo třeba projít očistným rituálem, muži se museli nechat obřezat a všichni se měli zavázat k tomu, že budou dodržovat všechna ustanovení Mojžíšova zákona – ať už to bylo řádné svěcení soboty a svátků nebo náležité dodržování stravovacích předpisů a předepsaných rituálů.

Mesiáš Ježíš byl žid, říkali zastánci nekompromisního řešení, proto se každý, kdo se k němu hlásí, musí vzdát své původní národnosti a stát se rovněž židem.

Nechceš? Ok, nic se neděje, buď klidně zbožným pohanem, konej dobro a vzdoruj zlu, Bůh tě určitě nezavrhne, protože je nanejvýš milosrdný.

Nepočítej ale s tím, že můžeš být současně příslušníkem Božího lidu, nepočítej s tím, že můžeš být součástí Mesiášova týmu, který se, až se jednou změní poměry, bude podílet na nové mesiášské vládě.

Není divu, že to některým křesťanům z pohanského prostředí přišlo líto. Uvěřili v Ježíše Krista, který otevřel dosud nepoznaný svět netušených možností, svět, v němž jsou si lidé navzájem rovni, v němž mají slabí a bezmocní své místo a nepřeslechnutelné slovo, svět důvěry, sounáležitosti a naděje.

Jenže oni, protože jsou původem pohané, se mohou dívat jen zpovzdálí. Nemohou být součástí Kristova týmu a prosazovat nové hodnoty autenticky jako jeho nejbližší spolupracovníci. Mohou jen přihlížet. To přece není fér!

Apoštol Pavel s těmito křesťany postavenými na druhou kolej bytostně soucítil. Když teď tedy chodí sem a tam po místnosti a diktuje písaři dopis do římského sboru, jde mu zejména o to, aby celou tuhle zapeklitou situaci co nejlépe popsal a nastínil řešení.

V římském křesťanském sboru zná osobně jen pár lidí, jinak prakticky nikoho. Oni zase neznají Pavla, sice o něm leccos slyšeli, ale znáte to, hodnocení jeho osoby jsou různorodá, vedle těch pozitivních také negativní a varovná. Říká se o něm, že je to nebezpečný liberál, který si z Mojžíšova zákona dělá trhací kalendář.

Navíc postavení křesťanů v hlavním městě Římské říše, kde sídlí sám císař, není vůbec jednoduché. Před několika lety, koncem 40. let, je císař Klaudius společně se všemi židy z Říma vyhnal, protože prý narušovali veřejný pořádek kvůli hádkám týkajícím se „nějakého Chresta“ (dnes víme, že se jednalo o osobu Krista).

Dochovala se o tom krátká zpráva z pera tehdejšího římského historika Suetonia. Císař i historik samozřejmě židy a křesťany hodili do jednoho pytle, bylo pod jejich rozlišovací schopnost rozeznat, o co jde.

Ze zprávy je ale zřejmé, že rozdílné názory mezi židy a křesťany, a nejspíš také mezi křesťany židovského a pohanského původu, nabyly takové intenzity, že jim císař svým výnosem chtěl učinit přítrž. Všichni museli hlavní město opustit.

Vrátit se mohli až za několik let, když císař zemřel. Situace ale ani potom určitě nebyla nikterak ideální, stačilo by málo a nový císař klidně mohl verdikt vystěhování obnovit. V římském křesťanském sboru převládla proto snaha na sebe neupozorňovat a konflikty týkající se toho, zda do mesiášova týmu patří i pohané, moc nepřizívat.

Právě do téhle situace píše Pavel. Jak tak chodí po místnosti sem a tam a diktuje písáři, láme si hlavu, jak to celé podat. Chtěl by totiž v dohledné době Řím navštívit a udělat si v něm základnu pro další misijní cesty na západ. S podporou místního sboru by samozřejmě všechno bylo jednodušší.

Proto se dal do sepisování tohoto listu. Je to tak trochu jakoby se ucházel o nějaké významné místo. Na tom, jak ho v Římě přijmou, bude do velké míry záviset všechno jeho další misijní úsilí.

Vlastní životopis Pavel vynechal. Není třeba, stejně o něm už všechno vědí z doslechu. Mnohem důležitější je, aby se seznámili s jeho hodnocením situace a zejména s jeho vizí, s tím, jak on celé té debatě, kdo patří do Mesiášova týmu a kdo ne, rozumí. Mnohem důležitější je, aby pochopili, s jakým řešením sám přichází.

Sestry a bratři, bylo by to nadlouho, kdybychom se teď do výkladu zmíněného listu Římanům pustili. Pavel si dává pozor, aby jeho formulace byly přesné a logicky navzájem souvisely. Místy to připomíná jazyk právníka. Čtení právnických elaborátů, jak známo, nebývá příliš snadné ani zábavné. S epištolou Římanům je to stejné. Zabývají se jí hlavně teologové, kteří mají náležitou erudici.

A protože byl teologem i známý reformátor Martin Luther, učinil tenkrát před nějakými pěti stoletími úžasný objev. Při četbě Pavlova dopisu si uvědomil, že i kdybychom se přetrhli, dokonalí stejně nikdy nebudeme.

Navzdory tomu, zjistil Luther, Bůh nás přijímá do Mesiášova týmu ne snad protože jsme „fakt dobrý“, to nejsme a nikdy nebudeme, ale protože věříme, že Ježíšova cesta je i naší cestou, protože mu důvěřujeme.

Apoštol Pavel by snad jen upřesnil, že skutečně není třeba měnit národnost a ukládat si nějaké další povinnosti nadto, co po nás žádá Mesiáš Ježíš.

S námi, co jsme původem pohani, je to asi tak jako s Abrahamem. Byl původem někde z Mezopotámie, prostě pohan jak poleno, Boží zákon a příslušné obřadní rituály neznal, protože nic z toho ještě nebylo.

Přesto se stal součástí Božího týmu, který Hospodin postupně utvořil s cílem zvrátit neblahý chod světa poznamenaný zlem a zachránit ho.

Abraham jednoduše uvěřil, že je to možné, že díky jeho potomkům se nový svět jednou stane realitou. Přijmul za svou Boží vizí.

A Pavel, jak tak chodí světnicí sem a tam a diktuje písáři svůj dopis do Říma, dobře ví, že tahle vize, kterou se snaží naformulovat, není jeho. Přišel s ní kdysi jako první sám Hospodin a Abraham se s ní

ztotožnil a po něm zástupy dalších. Pak přišel Ježíš, který Boží vizi nového světa, Boží království, začal v praxi uskutečňovat.

Pavel má jasno. Stojíme na prahu nového věku. Bude to sice ještě nějakou dobu trvat, zlo jen tak snadno pozice nepustí, ale v zásadě už je vyhráno. Kristovým křížem byly temné síly poraženy a dochází jim dech.

Každý kdo se přidá do Mesiášova týmu, kde platí hodnoty nového světa, jako jsou spravedlnost, ohleduplnost a soucit, bude vítán. Žádné dotazníky není třeba vyplňovat, národnost, gender nebo společenské postavení nehrají roli. Stačí prachobyčejná důvěra, kterou měl kdysi Abraham. Tak jednoduché to je.

PeČ

SPCH 5. 3. 2023

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)